

mere uforbeholdent hen i sine Følelser for ham. Hun kom vel ingensinde ud af sin ligevægtige Ro og blev stadig lidt mut, naar han kyssede hende; men til Gengæld kunde hun være helt rørende i sin Omhu for ham. Naar han kom dertil i daarligt Vejr, sørgede hun altid for straks at skaffe ham en varm Drik, som hun saa tvang ham til at sluge næsten kogende; og naar han gik eller kørte bort om Aftenen, tog hun gerne ved deres Afsked ude i Forstuen sit lille Silkesjal af Skuldrene og knyttede det egenhændig om hans Hals, for at han ikke skulde forkøle sig. Hendes Kærlighed havde endnu ikke viklet sig ud af Moderlighedens Svøb, og Per lod sig uden Kny behandle som et Barn, en egen-sindig Unge, hvis Unoder hun overbærende fandt sig i.

Med de indre Forhold i Præstegaarden var Per hurtig bleven fortrolig. Han havde blandt andet ikke været længe om at opdage, at der kun raadede een Vilje der i Huset, og at denne sad i Præstens Lomme. Der var dog ikke Tale om, at Pastor Blomberg som Familjefader nogensinde optraadte despotisk. Han herskede i Kraft af en naturlig Overlegenhed, hvormed han ligesom umyndiggjorde sine Omgivelser uden al Anvendelse af Tvang eller Overtalelse. Der var heri noget, der ofte fik Per til at tænke paa sin egen Fader og dennes Stilling til Moderen og hans Søkende. Ogsaa ved andre Forhold blev han undertiden mindet om sit Barndomshjem, saa forskellig Livet og Tonen i de to Præstegaarde iøvrigt havde været. En Dag, da han kom dertil, mærkede han saaledes en underlig Forstemthed hos alle. Svigerfaderen var paa sit Værelse og lod sig ikke se. Inger og hendes Moder sad med højtidelige Miner inde i Dagligstuen og syede, mens